

MARIÁNSKÉ MISIJNÍ DÍLO

OMI
misionáři
obláti

Otec Karel, OMI ve své cílové misii Bulawayo, Zimbabwe

Mariánské misijní dílo

Staroklokotská 1 | Tábor 390 03 | tel. 603 224 665
e-mail: mmd@oblati.cz | <http://oblati.cz/mmd.html>

Dárcovský účet: 244 816 241/0300

Název banky: Poštovní spořitelna (na každé poště)

Naše projekty a jejich variabilní symboly:

Pákistán (VS 410) | Haiti (VS 310) | Madagaskar (VS 540) |
Paraguay (VS 320) | Bangladéš (VS 430) | Zimbabwe (VS 560)
Misijní školy (VS 600) | adopce Haiti (VS 311)

Mše sv. sloužené v misiích na úmysl dárce:

VS 900 – mše svatá – Jako dar na mši svatou je dobré darovat alespoň 150 Kč
VS 909 – mešní novéna (9 mší sv.) s darem 1200 Kč

MILÍ PŘÁTELÉ OBLÁTSKÝCH MISÍ!

Končí výjimečný čas léta, čas jiných setkání, zážitků, odpočinku, odstupu z celoročního shonu. Doufáme, že i vy jste si mohli odpočinout a nabrat síl. Tím vším byl naplněný život jak široké oblátské rodiny ve světě, tak i té české. Událo se toho opravdu hodně a my bychom to nechtěli nechat vše uplynout mezi prsty, ale s vděčností pro nás všechny zaznamenat pár událostí, které snad někoho z nás takto znovu občerství.

První nejdůležitější věc je ta, že se otec Karel dostal po ročním úsilí na místo, kam jej poslal jeho generální

představený, a to do Zimbabwe, konkrétně do misie v Bulawayu. Děkujeme vám všem, kteří jste se spolu s oblátskou rodinou modlili za otevření jeho země. Shodou okolností měl otec generální možnost zavítat do České republiky, a té možnosti využil. K naší radosti procestoval oblátské misie v Čechách, ale zavítal i na místa, která ho s Českou republikou zvláště spojují. Více se dočtete uvnitř čísla.

Začátek prázdnin byl pro českou oblátskou rodinu důležitý tím, že prázdniny dobře začala. A to duchovními cvičeními, vůbec prvními společnými v oblátském duchu. Věříme, že to bylo

požehnáním do celého dalšího prázdninového času. Protože pak už začala práce. Už posedmé tým mladých lidí za podpory plaské komunity připravil týden dobrovolnické práce pro další množství mladých, kteří natírali ploty, uklízeli i hlídali děti a mnoho dalšího.

Při pohledu na naše životy by ale něco podstatného chybělo, kdybychom se nepokoušeli rozšiřovat naše srdce vůči dalším členům široké oblátské rodiny. To připomínají dopisy a prosby misionářů z Madagaskaru, Pákistánu, Konga a nyní především ze zaplavené Paraguaye. Nenechme je v jejich úsilí osamocené, prosíme vás spolu s nimi.

Karel, OMI a Zimbabwe: oáza a poušť

Misionáři obláti v Zimbabwe mají na starosti tři farnosti ve městě Bulawayo a také jednu venkovskou misii, St. Luke's, přibližně v jedné třetině cesty z Bulawayo k Viktoriiným vodopádům. Právě na zkušenost afrického venkova jsem se nejvíc těšil – a byla to opravdu síla, když jsem tam nedávno směl strávit přes dva týdny. St. Luke's Mission byla založena jako nemocnice německou laickou misionářkou Dr. Johannou Davis-Ziegler v roce 1950. Od té doby se značně rozrostla nejen nemocnice a farnost, ale celá misie jako celek. Stala se z ní oáza naděje a pomoci pro velmi široké okolí. Přesto dál zůstává venkovskou misii, kde po prašné ulici jezdí víc ručně tlačených vozíků a oslíků povozů než aut. Mezi nimi se procházejí krávy, kozy a osli. U silnice před nemocnicí pak „táboří“ těhotné ženy, které se sem dostavily k porodu s předstihem a na které už nezbylo místo v porodní „čekárně“... Je-li misie St. Luke's oázou, pak se musí okolo nacházet poušť. Žádná elektřina, pro vodu k vrtům se chodí často i kilometry s plastovým vědrem na hlavě, bydlí se v klasických chýších. Děti stráví půl dne cestou pěšky do školy a ze školy, vyráží ještě za tmy, a aby se zahřály, raději běží. Většinou mají hlad, protože ve škole někdy něco dostanou, někdy ne. A to mají vlastně štěstí, protože můžou jít do školy – někdo jim zaplatil školné, uniformu, sešity. I do této pouště za oázou vyráží obláti, aby tam po dlouhé cestě terénním autem přinesli naději evangelia. Místům, kde se malé místní církve v sobotu nebo v neděli takto sejdou, se říká „outstations“. Měl jsem možnost navštívit dvě z nich. Chrámem je tu chýše s více či méně dřevěnou slaměnou střechou a někdy s hliněnými sedátky a oltářem, jindy jen s jakž takž pohromadě držícím dřevěným obětním stolem. Sejde se pár žen a dětí, muži přijdou zřídkakdy, ale záleží na jednotlivých outstations. Všechnu bídu, špínu a trable zaplaší hned první tóny vstupního zpěvu. A v té radosti se samozřejmě nedá jen tak stát. Vše je v ladném pohybu: ruce, ramena, boky, nohy. Tancem Pána chválí i seschlá těla upracovaných vdov. Jsou však i „klidné“ písně, jako třeba Nkosi sihawukele, Pane, smiluj se, tedy prosba o odpuštění a o srdce schopné přivítat Pána v jeho Slově a v Chlebě života. Hlad duchovní tu občas doprovází i hlad tělesný. Nejhorší situace byla v roce 2008, umíralo se tu hladu. Situace se potom sice zlepšila, ale nyní se všichni shodují, že se tam Zimbabwe zas pomalu vrací... Ať nás to všechny učí vděčnosti a štědrosti.

Karel, omi

Kříže a objímání

Udělat z lidí lidi rozumné, pak křesťany a nakonec svaté. To byla nosná myšlenka na vůbec prvních společných exerciciích oblátů, oblátských asociovaných, jejich manželů a manželek, zájemců o asociaci a obecně celé oblátské rodiny. V Rožmitále pod Třemšínem jsme strávili jen o něco více než tři dny, kterých se účastnilo přesně 20 členů české oblátské rodiny, přesněji 21 členů světové oblátské rodiny,

protože hlavním hostem a exercitátorem byl Bonga Thami, oblát z Jihoafrické republiky, který momentálně žije v naší mateřské komunitě v Aix-en-Provence ve Francii. Tři plné dny jsme se konfrontovali s tím, co Bonga nazval „srdcem oblátského charismatu“, a sice povoláním k lidství, k přátelství s Kristem a ke svatosti. A nevyccal si to z prstu. Náš zakladatel sv. Evžen de Mazenod šel přesně touhle cestou. Musel se vyrovnat

s vlastním lidstvím, zraněními druhých, vlastní vnitřní chudobou a svým charakterem. Jeho křížů nebylo málo. Jeden den jsme strávili právě tím, že jsme se dívali na své kříže, na své slabosti a v modlitbě prosili o to, abychom je jako Kristus dokázali obejmout. Musím říct, že tohle pro mě byla největší výzva těchto exercicií, protože jsem těch svých křížů vlastně objevil mnohem víc, než jsem si myslel, že jich doopravdy je. A obejmout je všechny, to chce hodně odvahy. Sv. Evžen ale právě díky svým křížům objevil Krista, však se s ním setkal jako s Ukřížovaným. A právě tohle setkání s Ukřížovaným mu umožnilo stát se svatým. Proto jak několikrát zdůraznil Bonga, „oblát a asociovaný nehlasá jiného Krista než Ukřížovaného, protože zkušenost setkání s Kristem ve vlastních křížích je obsahem toho, co hlásá“.

Petr, omi

MISIONÁŘI Z CELÉHO SVĚTA PÍŠÍ:

Demokratická republika Kongo, Panu, P. Roland:

Jak je školní vzdělání důležité, je jasné každému z nás. V naší zemi je sice školní docházka povinná, ale školy poskytující solidní vzdělání chybí. Na mnoha místech jsou zárukou dobrého vzdělání dětí a mládeže jen a pouze církevní zařízení. Z toho důvodu jsme před několika lety založili základní školu v Panu. Má dobrou pověst, a tak nám své děti svěruje velké množství rodičů. Poptávka je ale tak velká, že bychom potřebovali školu rozšířit o dalších 6 tříd! Z našich dostupných prostředků bychom to nemohli nikdy podniknout. Směli bychom se obrátit s prosbou na vás? Předběžná cena je 67 000 euro.

Namibie, Windhoek, arcibiskup Liborius:

Ženské kongregace a řády u nás mají dostatek nových sester. Bohužel pro mnoho úkolů nejsou nové sestry vybavené, protože jim chybí kvalitní školní vzdělání. Tato otázka před námi vyvstává dnes a denně. Chtěli bychom jim zprostředkovat kurzy, v nichž by se do pastorační práce dobře připravily, ale ani to není v Namibii možné. Je k tomu potřeba vycestovat do sousedních zemí. Podpořili byste nás v tomto úsilí? Na kurzy bychom potřebovali příspěvek zhruba 6 000 euro. Děkujeme za cokoli!

Paraguay, Mariscal, biskup Alfert:

I letos jsme mohli pocítit působení změny klimatu. Pršelo u nás tak silně, že se znovu dostaly pod vodu ohromné plochy půdy. Lidé museli utéci ze svých vesnic, protože voda prostě neměla kam odtéct, kam se vsáknout. Úroda na polích byla zničená. Díky našemu rádiu jsme mohli mnoho lidí alespoň varovat a také pomoci. Ale nyní naše prostředky nestačí. Je tu příliš mnoho lidí, kteří přišli o všechno, potřebují se najíst a najít přístřeší. Obracím se proto s důvěrou na vás, zda nám pomůžete zajistit pro poškozené vesnice a jejich obyvatele to nejnужnější k přežití. (Jako okamžitou pomoc jsme do Paraguaye již poslali první dary, ale to byla první kapka v moři.)

Paraguay po záplavách

Madagaskar, Tamatave, P. Kasperski:

V Tamatave jsme začali misii v roce 1981. Dům, v němž bydlíme, mezitím přišel do let a už vykazuje nějaké nedostatky. Dřevěná okna a dveře byly sežrány hmyzem, a tudíž by bylo lepší nahradit je hliníkovými. Spolu s tím se pojí také instalace sítí proti hmyzu. Dohromady se jedná o 21 oken a 31 dveří. Bohužel jsou obyvatelé Tamatave úplně chudí a cesty jsou špatné. S velkou podporou místních opravdu nemůžeme počítat, proto se s důvěrou

obracíme na vás. Náklady včetně nového nátěru domu se šplhají na 10 000 euro. Smíme počítat s vaší podporou?

Výdej jídla ve škole, Madagaskar

Madagaskar, Toamasina, P. Nicolas:

Společně s naším ECAR apoštolátem zde v místě pomáháme 380 rodinám rybářů. Jsou velmi chudí a děti částečně sirotky. U nás dostanou léky, školní vzdělání a jídlo. Chceme tím zabránit tomu, aby nebyly děti příliš brzy uvedeny do života dospělých a musely vydělávat na živobytí, což jim nepřísluší. Stejně tak jsou dívky příliš brzy provdávány, protože rodiny za ně dostanou od ženichovy rodiny zaplacenou, a ony se tak stávají zdrojem obživy pro svou rodinu. Kvůli špatné výživě se také mezi dětmi rychle šíří nemoci. Naše pomoc se tedy zcela zaměřuje na podporu dětí. Smíme vás požádat o podporu 3 500 euro? Mnohokrát děkujeme!

Pákistán, Lahore, P. Khan:

Biskup v Multanu se zaradoval, když jsme mu přislíbili převzít starost o farnost v Sangla Hill v jeho diecézi. V tuto chvíli zde působí dva obláti. Na začátek nám otec biskup věnoval malé auto. Mezitím se ale tohle vozidlo dostalo na hranici svých možností, protože okrajová místa svěřeného území leží 70–80 km daleko. Silnice jsou špatné a částečně se jedná o písčité cesty v poušti. V době dešťů se do vzdálených farností nelze dostat. V létě, když u nás teploty stoupají ke 45 stupňům Celsia, se stává cesta autem „pekelnou jízdou“. Pokud necháte okna zavřená, uvaříte se, pokud okna stáhnete, stáváte se pojízdou pečí troubou. Aby se těžká misie nestávala ještě těžší, chtěli bychom otcům pořídit auto s klimatizací. Náklady na takový vůz se pohybují okolo 15 000 euro. Mohli byste nám v tomto záměru pomoci?

Návštěva v odlehlé farnosti, Pákistán

O. generál Louis Lougen v Česku: obláti jsou všude doma

Samo se to nabízelo... Zastavit se v Česku po mnoha týdnech strávených na cestách po Asii a bezprostředně po čtrnácti náročných dnech interkapitulárního setkání v Polsku a krátké návštěvě tamějšího festivalu pro mladé je přece logické... Tedy alespoň pro našeho otce generála Louise. Zeměpisně to sedí, z Polska domů do Říma se člověk přes Česko vydat může. Příznám se ale, že po tak nabitém programu bych raději nasedl v Poznani do letadla a v Ciampinu vystoupil. Jenže já nejsem Louis Lougen... Toho polští spolubratři přivezli do Ostravy, on nasedl do pendolina a v Plzni jsme ho u vlaku čekali už my.

Přijel jen proto, aby s námi byl. S námi obláty a s našimi blízkými lidmi z oblátské rodiny. Moc si u nás neodpočinul. Jedno setkání následovalo druhé a i návštěva pamětihodností a zajímavých míst, které jsme mu chtěli ukázat, byla vždy jen záminkou k dalšímu setkání s novými lidmi. Ale každého rozhovoru, každé společně strávené chvíle, každého setkání si užíval: ať už to bylo s průvodkyní v plzeňském pivovaru, s našimi mladými asociovanými, kteří ho nastřídačku doprovázeli po celý týden jeho návštěvy u nás, s plaskými a manětínskými farníky při mši kolem stolu nebo s Táboráky na Klokotech, s mými rodiči, ke kterým jsme zaskočili na oběd při návštěvě Svaté Hory, se zaměstnanci na chodbě plzeňského biskupství, s asociovanými v našem domě na Klokotech.

Radost jsme mu ale snad udělali i my. Hlavně ve čtvrtek... to jsme ho totiž vzali do Prachatic na prohlídku rodného domu sv. Jana Nepomuka Neumanna. Louis se totiž narodil v americkém Buffalu a jeho rodnou farnost založil právě Jan Nepomuk Neumann, stejně jako založil i kongregaci sester, které Louise učily ve škole. Vůbec je ten náš americký generál s Českem spjat nějak hodně, dokonce se narodil a byl také zvolen nástupcem sv. Evžena de Mazenod na svátek sv. Václava. Vlastně přijel nakonec opravdu domů... I když nevystoupil z letadla v Ciampinu, ale z pendolina v Plzni.

o. Vlastimil, omi

Návštěva o. generálního představeného, Louise Lougena, omi

Workship 2019

Už po sedmé se na území oblátských farností Manětín a Plasy uskutečnila dobrovolnická brigáda Workship. Přes 50 dobrovolníků z Česka i Německa pracovalo čtyři dny u lidí, kteří již na některé práce nestačí sami, např. sekání trávy, úklid domu, skládání uhlí, sekání dříví, malování bytu, nebo i speciální workshopové práce jako je hlídání dětí. Workship připravuje tým, který se každý rok trochu mění. Tentokrát byl se svými 10 členy o dost menší než obvykle. Tým tvoří každý rok mladí, kteří se scházejí ve společenství OMIGang, a také někdo z mladých asociovaných. Proč to vlastně děláme? Na to se ptají často lidé, u kterých pracujeme. Zvláštností workshopu je to, že se snaží být prorockým znamením, poselstvím, které je v rozporu s běžnou logikou světa. Mladí lidé těžce pracují, a ještě si za to platí. Tahle nezištná pomoc budí zájem lidí a je tak často prostředkem k rozhovoru o evangeliu a křesťanství. Workship tak ani tento rok nebyl jen o práci, ale především o setkání s lidmi. K tomu jsou navíc určeny i večerní kulturní programy – tento rok to bylo letní kino s filmem Zelená kniha, tradiční mše s biskupem Tomášem, odpoledne pro rodiny s dětmi, montérkový benefiční ples na pomoc

oblátským školám v Pákistánu, a nakonec moderní a humorně zpracovaný Ježíšův příběh v divadelním představení „Největší příběh všech dob“. Myslím, že Workship, i když už těch pár let běží, má stále co říct. Proto přidávám také svědectví jednoho z účastníků a jednoho z lidí, u kterého se pracovalo.

o. Petr

„Nejvíce se mě letos asi dotkla vděčnost lidí, u kterých jsme letos pracovali. Bylo to prostě skvělý týden plný zážitků, setkávání a sdílení radosti, plný nadšených a radostných úsměvů nejen všech účastníků, ale i týmu.“

P.B.

„Chceme ještě jednou poděkovat za včerejší výraznou pomoc v Mrtníku. Úsilí a výsledek překonal naše očekávání. Zároveň prosíme o vyřízení poděkování a přejeme úspěšný ročník.“

Workship 2019